

V SPOMIN PROF. DR. TONETU WAGNERJU

Vsi ljudje smo povezani z naravo, samo eni bolj, drugi pa manj. Tisti pa, ki jo čutijo z vsem srcem, tisti osvojijo tudi njen ritem. Tako kot se je letos prevesilo poletje v jesen, ko vse odhaja k počitku, tako nas je ravno v tem času dosegla

vest, da je svoj tek dokončalo življenje prof. dr. Toneta Wagnerja. Klenu življenje, ki je zvesto slovenski naravi služilo zemlji in svoji družini. Bil je globoko spoštovan tako v znanstvenih krogih doma in posvetu, kot tudi med kmeti v Savinjski dolini, ki ji je posvetil svoje življenje. Bog ve, kdaj je dr. Wagnerja oprasnil hmelj, ta čudovita rastlina, ki se mu je ovila okrog srca skoraj tako močno kot njegova žena, obe hčerki in cela družina.

Življenje profesorja Wagnerja je bilo polno in bogato, tako strokovno kot na ostalih področjih.

Rodil se je 05. januarja 1931 v Ljubljani. Tam je leta 1949 maturiral in se po končani gimnaziji vpisal na Fakulteto za agronomijo, gozdarstvo in veterinarstvo Univerze v Ljubljani, kjer je leta 1955 tudi diplomiral. Leta 1969 je magistriral na Poljoprivrednom fakultetu Univerze v Zagrebu na področju prehrane rastlin in leta 1975 uspešno branil doktorsko disertacijo z naslovom »Divji hmelj v Jugoslaviji« na Biotehniški fakulteti v Ljubljani. Že kot študent je prejel Prešernovo nagrado za obdelavo teme »Ultramehantične metode«.

Po zaključku študija se je 1956 leta zaposlil na takratnem Inštitutu za hmeljarstvo, kjer je bil zaposlen celih 35 let do leta 1991; od leta 1960 kot vodja Oddelka za hmeljarstvo.

Ob prebiranju pisnih virov, ki pričajo o njegovi bogati zapuščini dosežkov v času njegovega aktivnega dela, je težko izluščiti samo nekatere poudarke. Njegovo delovanje namreč ni bilo strogo usmerjeno samo na eno ali dve ozki strokovni področji, temveč je pokrival celo paleto.

Strokovno se je izpopolnjeval na študijskih potovanjih

ter specializacijah v tujini; v ZDA, Angliji, takratni Čehoslovaški republiki, Sovjetski zvezi, Kitajski, Franciji in Argentini, kjer je bil izvedenec za hmeljarstvo v tamkajšnji misiji. Za to delo je že leta 1971 prejel priznanje argentinskih hmeljarjev.

Deloval je predvsem na področju agrotehnike in žlahtnjenja hmelja ter zdravilnih rastlin. Bil je avtor in soavtor slovenskih sort hmelja, za kar je kar dvakrat, skupaj s sodelavci, leta 1972 in 1981, prejel nagradi za izume in tehnične izboljšave Sklada Borisa Kidriča, za vzgojo in žlahtnjenje novih sort hmelja Ahil, Apolon, Atlas, Aurora in sort serije B. V tem času so na Inštitutu zasnovali gensko banko hmelja s predstavniki divjih in žlahtnjenih sort hmelja s celega sveta.

V času delovanja na Inštitutu je bil predsednik Hmeljne komisije Slovenije in član znanstvene komisije Evropskega hmeljnega biroja. Za svoje obširno angažiranje in rezultate na področju hmeljarske tematike je leta 1970 prejel priznanje Mednarodne hmeljarske organizacije – Vitez hmeljarskega reda.

Že zelo zgodaj je doumel pomen pridelave zdravilnih in aromatičnih rastlin kot dopolnilne dejavnosti hmeljarstvu. V ta namen je osnoval Vrt zdravilnih in aromatičnih rastlin, ki na Inštitutu za hmeljarstvo in pivovarstvo Slovenije, kot genska banka za raziskovalne, strokovne in izobraževalne namene, s preko 300 rastlinskih vrst, deluje še danes. Iz tega časa imamo monografiji Pridelovanje zdravilnih rastlin in Vrt zdravilnih rastlin.

Rezultate svojega dela in dela svojih sodelavcev je predstavil v številnih predavanjih na strokovnih in znanstvenih srečanjih doma in v tujini, ter sam in s sodelavci napisal dolgo vrsto znanstvenih, strokovnih in poljudnih člankov in razprav v domačih in tujih revijah.

Za svoje raziskovalno delo v Občini Žalec je v letih 1982 in 1984 prejel priznanji za raziskovalno delo: Kategorizacija kmetijskih zemljišč in Pasovni namakalniki za namakanje pod rastlinami. V letu 2006 je za prispevek k razvoju Občine Žalec prejel Grb občine Žalec.

Poleg znanstveno raziskovalnega ter strokovnega dela je bil aktiven tudi na pedagoškem področju, kjer je predajal svoje znanje naslednji generacijam, predvsem agronomom. Že leta 1978 je bil habilitiran v naziv izrednega profesorja za področje pridelovanja rastlinskih drog na Biotehniški fakulteti, kjer je bil leta 1990 habilitiran v naziv rednega profesorja za področje Pridelovanja rastlinskih drog in hmelja. V letu 1993 je